

BORSSZEM JANKÓ

A KÁRTYA-JÁTÉK.

Olyan játszma ez, melyet a nagy játékosok közül egyik sem akar elveszíteni; majd fizetnek az aprók, akik nem játszanak.

Oszláskor.

S eloszlott. Minden parlament,
Reményt, bizalmat mindig tönkre vág;
S ha jó a számadás, mindent kiment,
Hogy csak a »helyzetet« sujthatja vád.
A bus magyarnak mindez szent igaz;
Korteskedik, iszik, dalol, s szavaz.
És ha a helyzet mindig mostoha,
A parlament nem bűnrészes soha!

A sok beszéd után im végre »tesz«
A parlament: azt teszi hogy — elozlik.
És jól teszi. Bölcs politika ez!
Igy minden vád, kudarcz a légbé foszlik.
Ördög se gondol azzal: mit művelt?
Más nem hevit most honfű-kebelt.
Csak hogy láthassa majd új parlamentjét,
És mindenért annak szidhassa szentjét!

S bemennek majd a »régic« honatyák,
S azt mondják: im az »uj« országgyűlés!
S a kik a régít szidták, gunyolák,
Remélik az »uj« nem lesz fölsülés.
És várnak tőle csodadolgokat!
Jó törvényt, rendet, csendet s pénzt sokat!
S ha az sem ád, harsog a nép-dűh éjig, —
S ha újra választ, választja a — régít!

Borsszem Jankó beszámoló beszéde.

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Most, midőn minden képviselő kerületébe megy beszámolni, én — mint humoródi s élczesi két-egy kerület képviselője is megjelenek önök előtt, hogy utóbbi működésemről számot adjak.

Magamtartása semmiféle kérdésben nem volt kérdéses, a keletiben oly kevésé mint a nyugotiban, a déli- ben oly kevésé mint a delutániban. Ami tüzetesen a keleti kérdést illeti, Törökország fentartása mellett mindig sikra szálltam, de sajnosan kell bevallanom, hogy izolálva találtam magamat és sem a londoni, sem a bécsi, sem a berlini kabinet nem részesítettek abban a támogatásban, minőt oly lap méltán megkövetelhet, melynek előfizetési ára egész évre csak 8, félévre csak 4 frt. Harczoltam tehát az orosz ellen, szárazon úgy mint viczczen.

Mindamellettt létre jött a san stefanói békekötés. Nyugodtan mondhatom el magamról, hogy Törökország koporsójába egy szöveget sem vertem bele, sőt ellenkezőleg ez a koporsó vert nagy szöveget az én fejembe, melyet a berlini congressus sem lesz képes kihuzni onnan. Ha Andrássy a szabad kéz politikáját folytatta, én a szabad nyelvért fogom követni.

Belügyi politikám főleg minden humoristicus versenyvállalat s így első sorban a szélsőbal — másod sorban az egyesült ellenzék, ezen fölül harmad sorban az uralom, negyed-ötöd- hatod- és heted sorban az unalom ellen van irányozva.

Az osztrák-magyar kiegyezésnél folyton elleneztem, hogy az oroszszal kiegyezkedjünk s helytelen vámpolitikával elveszítsük a réven azt, amit a vámon nyerünk. Viszont az adó-visszatérítés körül nem titkolhattam el annak czélszerű voltát, miszerint mindenkinek befizetett adója visszatérítettvén, ez összeg kizárólag a »Borsszem Jankó«-ra leendő előfizetésre használtassék fel. Fájdalom! e nézetemmel annyira elszigetelve találtam magamat, hogy nyári lakásul fölöslegessé vált a Margitszigetre költözökdnöm.

A kávé s petroleum kérdésében sohasem állítottam azt, hogy kávé lámpásba, a petroleumot pedig findsába töltsék; sőt kapcsolatosan a bankkérdéssel oly megoldási módozatot sürgettem, mely szerint az új magyar bank mindig elegendő petroleummal rendelkezék s a kávé-vám kávédvámmá ne legyen.

A 80 millióban nem foglalhattam el más, mint tal- kotmányos álláspontot. Ugyanaz ez, melyet a szlavyzált Deákpárt is magáévá tett.

Leszámolván a multtal, tekintsünk a jövőbe.

Sok pártunk van. Van olyan is, melyről egyelőre csak az tudható, hogy nomen est bittómen. Most ez a legegységesebb. Miképen fognak a pártviszonyok alakulni nem bizonyos, kétségtelen csak az, hogy sokan fognak ide vagy oda csatlakozni s még többen fognak itten vagy ottan csatlakozni.

A mi az én álláspontomat illeti, Titán Laczi párt- hivemmel kikeresttem egy archimedesi pontyot a vilá- gon kívül, melyről si fractus illavabatur orbis pictus impavidum Feri Chorinae, borsszemmél tartom Széllt is, mert ellakozván az új kölcsönnel, pihenésre talál térti. Pedig: plenus Ventus non studet libenter.

A ki ennél bolondobbat tud mondani, tegyék meg providentiális férfinak.

Dixi, duxi, dőczy!

Fületlen gombok

A magyar ember itthon mindent ócsáról, külföldön azon- ban semmit sem talál olyan jónak mint odahaza.

*
Két testvérhez.

Mint a graeciák: oly bájos, kedves, édes

Ez a két magyar leány.

De a graeciáktól abban különböznek

Hogy ketten vannak csupán.

Délelőtt béke-angyal.

Délután ördög.

Congressusi tudósítások.

— Eredeti tudósítás. —

Berlin, jun. 28.

A LEGFONTOSABB: a bolgár kérdés pár nap alatt elintéztetett. Még pedig egy szellemes fictio folytán. Ugyanis a jelenlevő törökök távollevőknek tekintettek s mivel les absents ont tort — torukat megülték. A fictio Bismarck herczeg találmánya; segélyével a legfüggőbb kérdések is a leggyorsabban vehetők le onnan, ahol függtek.

Némi nehézséget okozott Szófiának hova tartozása. Andrassy azt mondta: »Gare à qui y touche!« Suváloff meg azt felelte: »Boulgare à qui y touche!« Noha e szójátéknak semmi értelme, nevetett rajta a congressus s nevetve adta odább a bolgárnak.

— Hadd jusson a szegény ördögnek is valami, veté oda Bismarck.

Batum birtokáért Beaconsfield keményen küzdött. Utalt arra, hogy az ottani *láz* lakosság lázban van. De Suváloff megnyugtatta, hogy az orosz egészségügyi szervezet kitünő s főleg az ily láz lázakat kitünően gyógyítja.

Nem mulaszthatom el egy jellemző quiproquo följegyzését.

— Ugy-é, szólt egy diplomata Mehemmed Alihoz, ártatlaná tettük az új Bulgáriát? Megnyirbáltuk!

»Csakugyan megnyirbálták«, felelt a török, »de nem azt vágták le, amit kellett volna.«

— Hogy hogy?

»Le kellett volna nyírniok a haját s önök lenyirták a fejét.«

Máskülönbben kitünően érezzük magunkat. A kérdések megoldásában oly tökélyre vitték már a diplomaták, hogy egy-egy főkérdésre átlag másfél óra, a mellék-kérdések megoldására pedig csak ¼ óra vagy legföljebb 20 percz kívántatik.

De beszéljünk másról.

Ide is eljutott az önök Istóczyjának hire, még pedig egyidejűleg a Kalisi zsidó üldözéssel. Rögtön azzal faggatták magyarjainkat, hogy Kalis városa diszpolgárrá fogja Istóczyt választani, ki majd viszonzásul nevét Kalistóczyra változtathatná.

A congressus egyébiránt a jövő hét folytán okvetlenül véget ér, ha csak tovább nem tart vagy korábban be nem fejeztetik.

Börzevíczy W. M. élczei.

Az mindenképen kellemetlen, hogy Bismarck st. leoni kutyája megtámadta Gorcsakoffot; akár a muszka kan-czellár korekedett fölül, akár a kutya. Első esetben »ist gekommen«, a másik esetben az orosz diplomácia »ist unter dem Hund.« (Elegant, was?)

BERLINI VADÁSZAT.

Azt hinnéd, hogy megint a császármadárra lönek . . . pedig ami ott repül, az a sasrend.

Syllabus.

GO, Sanctus Antonius de Lonca, omnibus fidelibus Catholicis (excepto Bela Tarcanio) salutem et bonam valetudinem!

Ezennel minden hű keresztény katolikusként tudtára adom, hogy egy bizonyos Tarkányi Béla, aki már régóta bitorolja a szent István királyunkról nevezett társulat al-elnöki székét, a kereszténység legártalmasabb megrontói közé tartozik.

Nevezett istentagadó ugyanis, nevezett apostoli szék bitorlása által alulirott szerzetesét következetesen akadályozza annak elfoglalásában; miért is őt ezennel ünnepélyesen isten (imp) ostorának néveltem.

Ugyanő ugyanama alulirottat ugyanez által »krisztus« urunk igazi imádásában, sőt gyűjtésében, tetemesen hátráltatja, miért is ugyanőt ezennel Anti-krisztus gyanánt keresztényi irgalmatlansággal megbéjgzem.

Ugyanőt mint kanonokleveles egyházpasztort, kinek egyházellenes állását, valahányszor a plebánia-templommal szemben megáll, az összes ke-

reszténység szemléheti, ezennel díjmentesen a közmegegyezés tárgyává nevezem ki.

Ugyanőt, ki a szent István-Társulat anyagi viszonyait éveken át jelentékenyen megkárosította, minthogy tömérdek hexametert költött, holott pentameterek költé e által a társaság részére nagy összeget takaríthatott volna meg, e lelkiismeretlen költségeiért kemény büntetés végett a világi fenyítő törvényszék figyelmébe ezennel legalázatosabban ajánlom.

Mindezekért s más egyebekért a többször nevezett szörnnyeteget, báránybőrben lappangó fakast, a liberalizmus liberializmusában pávázkodó ál-ultramontán, azaz rövidebben: citramontán istentagadó és-káromló nihilistát, szóval minden néven nezendő förtelmekben megatheizmosodott fő-főpogányt ezennel e g y h á z a m b ó l (fájda om egynél több nincsen) kitagadom és szentelt nyomdafestékem élvezetétől eliltom. Legyen vallása öröktől örökké kárvallá!

Adtam szent Lipót utcájában, a magam e g y h á z á b a n.

Sanctus Antonius de Lonca.

Suttyomberky Dárius

a helyhezet signaturájáról.

Haza minden előtt!

EHÁT csakugyan — végre valahára — itt az igazi vacatíó!

Az utolja ugys már polyva volt. Szerencsére elvitt Márkus Pista az ő Paprika Jancsi színházába. Még az egy kicsit mulattatott.

Mikor Istóczy az ő utolsó nagy zsidózisát beadta a t. háznak, mindenkinek már otthon járt az esze. A dózisra senksem hajtott, s ha épen hajtott, csakis haza hajtotta.

*Kerület—kerület,
Mi lesz majd belüled!*

verselt gy padalatti költő, nekem dugván oda e rigmust s kifejezván vele hiven a ház érzelmeit.

Indítványok — interpellációk — szavazások — nagy szónoklatok — bizottsági jelentések — buffetbeli hölgyek és pártfogás nélkül való sonkák — elnöki csöngetyű — Könyi Manó czeruzája: szervus! isten veletek!

Vagy látlak még, vagy sohasem —!

Pakolj Pista!

APRIKA JANCSI SZINHÁZA.

Márkus Pistának tehát mégis igaza van.
Zsidóczy adott neki igazat.

» kiszámítottam hogy száz esztendő mulva csak magában ez országban két milliárd zsidó lesz.«

Madarász József. Akkor bizon, ha ollan vén gyerek nem volnék egy uj pálláro, magam is szivessen vállalkoznék a zsidóságro.

» . . . nem fog rajtok se kolera, se pestis.«

Németh Berczi. Ez aztán az egészséges religió. Meg kell tenni országos magyar hitnek.

Trefort. Volt idő, amikor a zsidókról való véleményemben közel jártam a rumi kerület érdemes képviselőjének fölfogásához. Akkor azt mondtam, hogy a zsidóban nincs meg élénk tudata a becsületnek. De közben ugy győződtem meg, hogy ily szemrehányásra nincs jogom. Azokat tehát, amiket a rumi kerület érdemes képviselője mondott, nem tekinthetem tehát egyébnek, mint irodalmi essaynak. (A zsidó képviselők nagyot nevetnek, az ellenzékiek meg egyesülvén a többséggel, nagyokat »helyeseznek« — a pad alatt. Közben Istóczy ur agyon veri Börzevizyt, ami ennek nagy multságára szolgál. Kivégzés után a rumi kerület érdemes képviselője elvesztvén parupnyiját, a zsidó ujságírókon követeli vissza; de ezek már eladták egy handlé-társuknak.)

Fővárosi tengerészet.

A ma nagyszerű tengeri ütköz et, melyben a német pánczélos hajók nemrég Dover mellett kiténtek, mult pénteken a Dunán a magyar hajóhad nem csekély dicsőségére hazai erők által ismételtetett. A »Kaiser Wilhelm« szerepét a még sokkal népszerűbb »Mátyás Király« vette át, míg »Grosser Kurfürst« gyanánt a

»Fecske« szerepelt. A »Mátyás Király« hajóhadunk egyik legerősebb pánczélosa; vasburkolata egész derekán 000 millimetryni vastagságu, tornya egy van, mely kürtő gyanánt is használható, sülyedése 0.5 méter, gőzkazánja 3 pint vizet fogadhat be, lövege nincsen, hanem gőzerő által helyettesittetik. A kazemáta-rendszer szerint épült, mert kabinjai kazemáta alakuk és minőségük; fegyverzete a kapitány 36 hüvelykes sétabotjából áll, (a »Kaiser Wilhelm« legnagyobb ágyuja csak 24 hüvelykes volt), gyorsasága óránként 14 tengeri mértföld volna, csakogy folyóvízen igen nehezen szerezhető meg, így hát tengeri mértföldenként 14 óra. A »Fecske« levélpapirnyi vasburkolatu naszád-hajó (helyesebben »Nassád«-hajó, mert mindig tele van »Nassád«-okkal.) Fegyverzete két vontcsövű messzeszóló, kormányja gouvernementalis rendszerű, gépét erős üveglemezekből készült külön ház védi az ellenséges lövegektől. A »Fecske« sebessége három rakpart óránként.

Az ütközet következőképen esett meg. Esti 10 óraker (a német hajók délelőtti 10 óraker ütköztek össze) a »Mátyás király« Buda és Pest között haladt egyenes irányban; hasonló manővert végezett a »Fecske.« Ütjök e g y k ö z ü s é g e (parallelizmus) következtében egy bizonyos ponton össze kellett ütközniök, föltéve persze a vezénylet kellő ügyességét. Csakugyan a »Mátyás király« sarkantyuja a »Fecske« gépezete táján bökte oldalba. A lökés oly ügyesen volt irányozva, hogy a »Fecske« rögtön elnyelte volna a tenger, ha Buda és Pest között ily nevű folyadék léteznék. A »Mátyás király« eleje komolyan megsérült, a mint hogy az ilyen eseten nincs is mit nevetni. Az egész ütközet nem tartott tovább két percznél, mert »az idő: pénz« és a mi pénz egyrészt kárba veszett, így másrészt az idő révén ismét megke-rült. Ez fényesen tanuskodik arról, hogy mily egészséges gazdasági alapon nyugszik tengerészetünk.

A »Fecske« fájdalom! nem sülyedt el, mint a »Grosser Kurfürst« és vannak, kik e miatt a kormányt vádolják. Csakugyan a kormányban lehetett a hiba, de ezért a Tisza-ministeriumot vádolni mégis csak könnyelműség.

Különös kegyképen megengedem, hogy ma azok fel-eljenek, kik semmit sem tudnak.

*

Erre egy példát hozok fel önöknek. Fiatal koromban megtörtént velem, midőn a réten gyakran elmélyedtem a tanulásba, hogy közelemben idétlen kecske mekegéseket hallék; s midőn figyelmesen széttekinték, nem hallottam semmit. Ez az, mit az ember magának meg nem magyarázhat.

MŰFORDÍTÁSOK.

Nescio, quid sit tunc. = Nem tudom kit szídtunk.

*

Fluctus ad sidera tollit. = A hullámokat Szidire tólja.

*

Aperire noluerat. = A vaddisznó irni nem akart.

*

Altercatione congressi . . . = A vén macskák összejövén . . .

*

Quae homines arant navigant

Amely emberek aranyt nyávnognak.

VITÉKI TROMBITA.

Az új egri basa

vagy

Hogy fogott magyart a török!

— Vitézi ének 6 rajzolatban. —

Irtá: *Mehemed el Batak.*

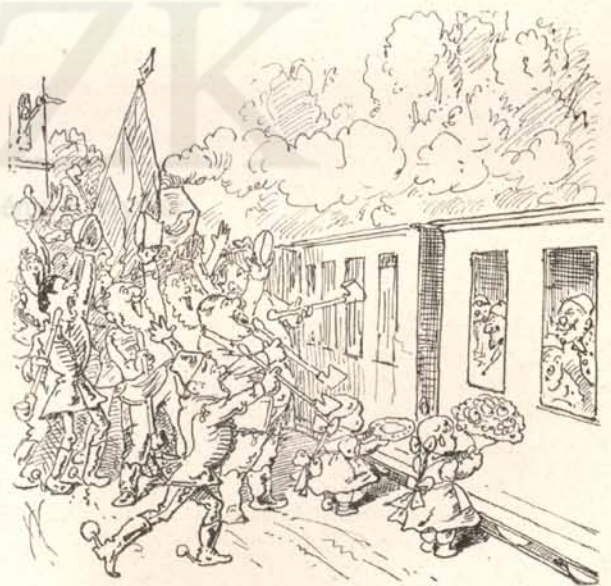
HOZZA Kuku Peti a nagy telegrámot.
Az van benne: »Rajta! ünnepi progámmot!
Zengjetelek eléje jó Csatári bejuek,
Ki díszit s nagy örömet szerez ma Egernek!
Mert jó Csatári bej nem jön ám magában,
Részetelek leszen még hős Rami: basában.
Hős Ramiz basában s élte hü felében:
Zulemajka nevü szép feleségében.«

*

Uechezú ágrom figrom! . . . harang összekondul,
Örvendez a város, majd bele bolondul.
Lobogó leng s irnak alá nagy ebédre,
Polgár-mester készül francia beszédre.
S mind a hányan vannak, fejükbe fezt csapnak,
A szájukba hosszú csibukszárat raknak,
S énekelve mennek a vonat elében . . .
Ámul bele Maklár, akkora az éljen!

*

Csiling csiling csiling . . . a vonat begörren,
Erre eget rázó »csok jasa!« megdörren.
A vén minarét ott a városban hátul,
Csak hogy meg nem indul csupádon magátul.
Tüzipiskálók ékes sorfalának közte
Lépdel a küldöttség, hogy megüdvözölje
Ritka vendégeit. »Eljén Ramiz basa!
Éljén felesége s Csatár bej! Csok jasa!«

*

»Meszjő e madáme, nó szerz ami türke . . . «
 A szavát a kádi itt hamar legyürte.
 Mert a szeme hogy rá tévedt hős Csatárra:
 Rögtön csapta kezét a maga szájára.
 Hisz, ha nem csalódik — így töpreng magában —
 A bej csapos legény vala az »Gólyában«! . . .
 De Csatári bej most megszólal eképen:
 »Nem értjük a szép szót, de köszönjük szépen!«

*

Egri újságíró a bejt hogy meglátja
 Nem csap a szájára, sőt inkább eltátja:
 Pesti népszínházban többször azon érte
 A mint a kredenczben a czukedlit mérte!
 Még ez hagyján, fékom ficsom adta beje!
 Hanem hát a vitéz Ramiz basa neje
 A sánta »Krümp Zéleg« egri suszter lánya —
 »Gatt, mei Zállilében!« apja ezt kiáltja.

*

Némul a harangszó, vén mecsét elájul,
 Letűn mindenkinek a fény az arczárul.
 Zászló összelohad, jó kedv összerottyán . . .
 Kádihoz a czigány telegrámmal toppán;
 Ujjabb telegrámmal. Küldi pesti konzul.
 Belőle a gyászos hir eképen kondul:
 »Ha az ünnep még nem esett meg: szereuce —
 Csatár, basa s neje — nem török az egy se!«

— Szliácsi levél. —

Pásztó, jul. 12.

Kedves Borsszem Jankó!

Az idevaló doktor-basa nagy ravasz. Előbb a sajtót egy pár ingyen fürdő kiutalványozásával (szegény író-mesterek részére) magának lekötelezi, aztán, hogy ily kevéssel megszerezte a jó reklámot, hajrá! . . . azaz dehogajrá, mert a régiben marad a »magyar Franzensbadban« minden. Se comfort, de még csak tisztaság sem. Az ivó forrásba szelid tót atyafiak szoktak beleilni az ő jószívű f.-leségeikkel, hogy a kellemes bizsergést rövid uton élvezzék s hogy így, mert a víz nagyon erős, a t. ez. nagyvárosi publikumra nézve élét vegyék a bajnak. A doktor basa legujabb fermánja (mert minden esztendőben bocsát ki egyet) azt rendeli most, hogy, »mert ezek a mi erős fürdőink, ha ezélirányosan nem használtatnak, kárt is okozhatnak, csak az én tudtommal szabad kiutalványozni őket, nehogy szerencsétlenségek történjenek« sat.

Ha nem volna annyira fölháborító ez az önkénykedés, hát nevetséges volna. Az egésznek éle persze oda megy, hogy azt a pár doktorkát, akik rajta kívül mernek ott praktizálni, abból a kevésből is kiszorítsa, amit megkeresnek. Nem elég hogy ez a fürdői »főfizikus ur« (talán inkább »főfikus«) igazgatója és tulajdonostársa e fürdőnek, de még mint orvos is mindent magához szeretne kaparintani; monopolizálni akarná még a levegőt is, csapra verni a fenyvesek illatát s trafikában árultatni a zsemlyét, amelyből úgy hallok minden 10-dik db. az övé. Csak az nem igaz, hogy a czigányok tőle veszik a húrokat, mert nagyon drágán méri és szakadoznak. Minden iparost, kereskedőt, aki ott felüti a sátorfáját, ugyancsak megméri: milyen nehéz, mielőtt le hagyja ülni.

A hatóság végre sem tűrhetne, hogy ez a dr. Harpagon a maga kényére s nyereségére s a mások bosszuságára és vesz-

teségére határ és akadály nélkül »működhessek«. S ha már a tuldrágaságon s a comfort hiányán nem segíthet, legalább arról tesz, hogy ezt a fődoktor, ki évről-évre mindinkább elke-
sriti a tőle függőket, visszautasítsa a helyére, a honnan úgy is elég messzire nyulnak ki a kezei.

Ezeket ird ki fiam Jankó! Servus!

Szénsavadi Carbon.

Mokány Berczi a párisi köztárlaton.

IV.

Sahaj perzsa!

Enyves kezejével még egyre raggatta le a jaz álom a szemekbe belefáradt szemejimet, mikor be pörög hozzám a csucos fejkötőjü pikárda (ez szolgál ki éngöm) hogy aszongya valaki van kívül.

— Nyeh? — kértem ütet fraucziávu, erőssen dörgölve eszem házának pislogó ablakjait. Kel malór? Mi baj?

— Mőszio, il-y-a là un mőszio, qui veut parler à mőszio.

— Mőcsöde, vagy már no: micsoda? (Ugy rá csücsörödött

a szám a hegyes ajku pesztra szavára, hogy egy mommájig azt tudtam: Mőkény a nevem.) Kő vő? Mit akar?

— Azt beszéli, kogy az ő királya küldi, a sah.

— Micsah? A sah? Kűdje be hát azt az Ostábla ministert. Ha csakugyan kűdúni jár a gazdájának, ne mondja hogy nımet küszöb előtt állt. — Herájn!..

Begyün egy túlkös muzsulmány; háromszor is megcsuklik nömös szinem előtt. Láttam is mán valahun etzet a rabinysuba ójtott pogányt. Igaz a!.. a csengeri nattrafikás ajtaján csibukval a szájában! A Deichesz Mőricz maga pingáta joda, lódittanám el a felesige mellyül!.. No! fordulok oda a kajmakánhol, vammı vót, és a paplany alul kivágva a bal lábam szárát, noblissan rá mutattam a him-apéra üljön rá, (gorombán ugy is hilják hogy kan-apé, pedig hát vőgyös nemnek szögáll) — hiszen az az ű álmos mestersige ugyis, hogy diványon ül.

— Csűszli műszli bügyűszli, kerüm csuhaj mauk sah in sah! imádkozta neköm alkorányul.

— Nem értök én szögám perzsávu, sakkinka! De ha tudsz ugatni, Szellöm legyen a tómács köztünk.

Halom esse futotta ki. Végre, kifejtvel emmásba fonyott karjait, akivel tiszteletbül remegett előttem, valahogy csak kitelegrafonyozta, hogy nem kűdúni jár az urának, hanem sőt ikább ne sajnánék eemennyi hozzája mulatnyi, meg el nem felejténém magamval vinni a szinjátéket.

— Hát ű fősige honnan tudja, hogy én vagyok a főimpresszáriója!

— Snepli böm, snepli bum! bizonygatta a főregpor-mágnás.

— No ha böm, hát bum! Gyerünk!

Csak hogy a srőfja nem hullott ki annak a három sah-figurának, mikor mellátták, mien nyájassan fogad engem a nap finyes pofájának földi ragyogványa, Nasr-Tetveddin-Bolhamid, per-sah, Teherán vármegye örökös főispányja, aki smuczig léttyire is nagy köttő, amér Mirza-sah-fi az ű irodalmi neve, ütné Bódenstedt a jámbusát a fenekibe, hogy ne fujná ki olyan büven a dicsőség.

— Fer-bü? Kakao, makao!

— Az a! szűrnéd le muskotálynak. Ne is méztasék oan szaporán messzólaltatnyi aztat a perzsa csőndest és megemlékeznyi, hogy a rózsák hazája Sirász, a fősige dírodalmába van!

Erre ű fősige az egyik sah-figuráját kipeen köpte, ammi azt jelentette, hogy hozza be jaz portmunéját azokkal a persa flőresekkel.

Oszt hozzá fogtunk az igazihol.

Nem tellett bele fél óra, a jobbágyok verejtékétől dagadt a biró-mándlim két belső zsebe. Ha meg akarja ösmérni Nasr-Tetveddin bácsi a magyar virtust, hát tőgye le az árát. Ha alantabb győzte is, de ja zsebe mellyékét nem győzte mán szuszval. A figura-ministerek szemlehuynvást bāmúták a mivészetemet. Mán eenyertem

a sahinkátul a persa tengeröbölt, mikor asszongya, hogy hasze én u'sse veszem hasznát, nem lehet abba vetnyi, adjam neki vissza egy ordójér. Jó van, mondok, eb legyen az országod királya: ikább vagyok otthon harangozó. Hoczi hát aztat a nyakba lóggót! Ki jis huzta a zsebübü, én mög a Szellöm vállára jakasztottam: tegye meg nagy küetnek a dombszögi udvaromba.

Sok fura dógot szemlélttem itt, az igaz; de mán az nagy hazudság, akit az uságbul hallottam, hogy asszongya jaz sah a kezibe törüli az orrát, mer magam láttam, hogy a firhangba törüte. Halad a czibilizá-czijó mán arra fele is.

Hogy kisübbed a pikturákat birágtattam az egyik műfészerbe: csak eekajátja magát valaki mögöttem, hogy: »um gattesz villen!«

— Ver szinezzi lanczman? fordulok feléje. Denn zéhe ik dasz zind zi ungar, váil zi spreken dajcs!
 — Hehe, hiszend én vadjok a Károlojos.
 — Kicsoda? Károlyi Alajos? A berlini nagy küet?
 Még nem! . . . Hanem gratolálok a kitöntötéshez a tekintetes kotyának, Gatt, miljen nóbl álat!
 — Azér hát csak köszönj is neki penna-slájfer, oszt abrics! . .

Nem szeretem a konfidenciát.
 Ez egy öste pihentem, bár akadt vóna kompánia. Mer, asszongya a mi biblijánk: abun hárman vattok együtt magyarok az én nevembe, ott megszóllamlik köz-tetek az én csöndes tudományom.

Elég vót egy napra ennyi. A kis búbos pikárdának is hadd jusson.

Nem slóger hát, hanem puszi!

Régiség.

IOVE. N. CELTA. N.
 ARMA NEMO. L. VASTA. L.
 ANNE.
 VSO. ROSA. TOT?

(B. Nyáry Alb. lelete.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

„Ecolompadius.“ Mit vétett az a bázeli vén írástudó, hogy így esufolkodik véle? — V. Bandi. (N. Vrd.) A kutya-história, az ékes rajzolatokkal egyetemben, a következő számban fog díszeskedni. Praester! — „Pável.“ (N. Vrd.) A kutya-gyűlés leírásából, csaholmányos csatolmány gyanánt, a fő-munkába veszünk át egy-egy elmés kaffanatot. — „Hellogábál.“ Kényszeredett élcelgetés. — „Adva lett.“ Nunquam! Akkor annak az angol-magyar álmadozónak is igaza van, midén azt mondja a francia nőről,

hogy »általa az üdvözlét keccsel lesz osztva.« Pedig hát: osztok, osztani is eszelekvő ige. S ha jól mondjuk: osztva van, nem áll hogy jól kell lenni ennek is: »osztva lett,« vagy p r a e s e n s b e n : »osztva lesz«; akár változott az ige-idő, akár nem. Így tartja ezt az igazi magyar nyelvcsókás is »quem penes arbitrium est et jus et norma loquendi,« mondja bizonyos Horatius nevű poéta-mesterember. A »futó bogárkát«, meg a többi tücsköt-legyet ha gombostűre tűzve beküldené: ép úgy megköszönnék a »B. J.« csodabogarászai, mint megköszönték a multkor. A választ — ha szabad kérnünk — az ismert név alatt Marienbadba küldje. — Ungvári. A Vigyázó gyerek tollára ejesztjük. — Fortunatus. Használunk belőlük. Az adomának is helye jut. — M. L. (Keszmt.) Faintos a küldemény. Még a naptárba is kerül belőle. Üdvözlét! — K. D. (Bdpszt.) Hát mi szegényitő van abban, hogy Istóczy ur zsidó származék s hogy valamelyik őst Cziczeszbergernek hitták? — „Egy tisztelő.“ Az orthodox zsidók összeesküvését Istóczy ur ellen, kik erőszakos vértanúság révén akarják a renegátus unokáját a Mózes vallására visszatéríteni, nem kell komolyan venni. Különben milyen conspiratorok önök, ha kebelükből ily könnyen szívárog a titok a »B. J.« szerkesztőségébe? — Comes. Sok mulatságos akad benne. — Cserobogár. Valóban, csak Miskolczról, a siriratok classicus hazájából kerülhetett ez is. Amennyire az ily szomorúságot örömmel lehet közölni, örömmel adjuk át azt a követet is a halhatatlanságnak. — Quidam. De hát a kilencz muzsa szent nevében! — mit ért ön hexameter és penta-

meter alatt? Egymás alá bigyeszti a sorokat, melyekben se méret, se metszés! Ime:

Vilma.

*Te naponta — reggel és este, jámboran imádkozol! —
Mily' bálvány lehet, melyt' imád'sz, — ha magad imádoval leszesz?!*

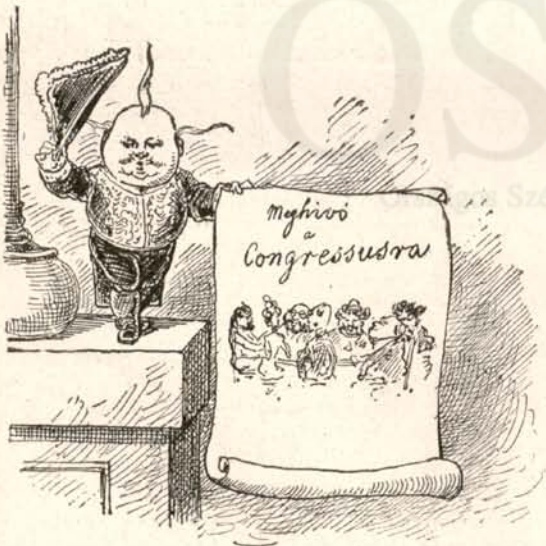
Vagy pedig:

Etel!

*Kártyát vetesz folyton magadnak, és nem lát'sz belőlük egyebet, mint
Végtelen szerencsés sorsodat; és az épen úgy tetszik nekem,
Mint ha mindig tükörben bámulnád állandó szépségedet!*

Még numerosus próásnak sem mondhatjuk, mert magyarul sincsen. Hogy elfelejtette hazája nyelvét, az nem ok arra, hogy a mi szakunkon tanuljon meg beretválni. A föntieket abból az okból közöltük, mert, mint e gyarló fogalmazásból is kitetszik, elmés, sőt talán szellemes tolla van. A kívánt czélnek »Torkos László magyar verstana« felel meg jobban. De mielőtt a prozodiához fog, nézzon bele a nyelvtanba. — F. (Klzevr.) Valóban szívet indító az ottani ev. luth. tehetős község nagylelkűsége, midőn a 30 éven át buzgalmasan szolgált tanítónak kebelbeli szavazás utján 20, kiírva husz o. é. frtokat ajándékuul kiutalványozni elrendelte. — S. H. (Srgtys.) Semmi éle. — „Árjegyzék.“ A »szövevényec« és »fokla«-számla ritkítja párját. — B. József. (Lencz.) Elküldöttük Istóczy urnak.

Congressusi meghívó.

LÓLIROTT, fenrajzolt megbízói felszólításához képest, tisztelettel értesíti ő excját a közönséget a következőről:

Csatlakozván az osztrák-magyar cabinettől eredt iniciatívához, a borsszemes kormányznak van szerencséje az eddigi 11 évfolyam előfizetési bárczáit aláirt közönségi nagy hatalomnak azt a javaslatot tenni, hogy Budapesten con-

gressusra gyűljön össze, vagy: a nagy melegre való tekintettel, 2 frtos utalványok által fejezze ki beleegyezését a közlendő hóbortokba, melyekkel a San-Stefanoban, Oroszország és Törökország közt létrejött békét illusztráltak s ezen-tal is illusztrálni fogjuk.

E congressusi teendők sorába tartoznak a magy. kormány s az országgyűlés két házának viselt s viselendő dolgai, melyeket ide-és odavágó élcezzel fogunk érdemlegesen megbirálni.

Ha a felszólított nagyhatalmasság a meghívást elfogadja, nem fogja megsajnálni.

A congressus f. é. július 7-én kezdődik.

BORSSZEM JANKÓ

viczelnök.

Július 1-vel új előfizetést nyitunk a »Borsszem Jankó«-ra.

A „BORSSZEM JANKÓ“ előfizetési ára:

Negyedévre 2 frt.

Félévre 4 frt.

Az előfizetés mentől előbbi megújítását kérjük, hogy a szétküldésben késedelem ne álljon be.

Budapest, 1878. júniusban.

A »Borsszem Jankó« kiadó-hivatala
Barátok-tere, »Athenaeum«-épület.